

Kaž w meji třěšnja zakčěta
 Je prosta běloh' kćenja:
 Tak zymskomódra twjerdźizna
 Je poľna zyboľenja

We majestetskej rjanosci,
 Hdyž nóc je zemju kryła
 A swoje swětla pěstoni,
 Kiž na njebo je syła.

Što plaća króny, dejmanty,
 Što wulkosć waži naša?

Před jenej hwězdu hańbujcy
 Naš blyšč a sława haša;

Při tajkej dźiwow krasnosći
 Syn zemje woněmjeny
 So widži, kak je maľuški,
 A kak je — wobhnadženy!

O rjana hwězdysyjeřka,
 Ty wulka rjanosć sama,
 Mi swětlo z twojoh' kraľestwa
 Do wutroby so ľama;

Praj mi, zo w twojej swětlinje
 So lubosć wotblyščuje,
 Pyš z wulkosću mje we wěrje,
 Zo duch so zbóžny čuje!

11. Chor: Powjeda zymske wobćežnosće.

(Zlemk.)

Zmjerzłe stawy a sněh luty,
 Pikotata třěskańca,